

personală a unui Dumnezeu cu care se poate stabili o relație. Prin urmare, doresc să le cer cititorilor mei să-L trateze pe Dumnezeu drept un semen, drept cineva, și să prețuiască această cunoștință la fel cum prețuiesc o relație cu un frate sau cu un prieten. Acest lucru este, cred, esențial. Unul dintre motivele pentru care cultul comunitar sau rugăciunea particulară par a fi atât de vlăguite sau atât de convenționale este acela că actul închinării, care se naște în inima ce se împărtășește de Dumnezeu, este prea adeseori absent. Fiecare exprimare, fie rostită, fie în faptă, poate ajuta, dar nu sunt decât expresii a ceva esențial și anume, a unei adânci tăceri a comuniunii.

Cu toții știm, în privința relațiilor umane, că iubirea și prietenia sunt mai adânci dacă putem sta cu cineva în tăcere. Atâta timp cât e nevoie să vorbim pentru a păstra legătura, putem, fără ezitare și cu regret, să presupunem că relația e încă superficială; la fel, dacă vrem să ne închinăm lui Dumnezeu, trebuie, mai înainte de toate, să învățăm să ne

bucurăm, rămânând tăcuți împreună cu El. Acest lucru e mai ușor de făcut decât ar părea la prima vedere; însă e nevoie de puțin timp, de puțină încredere și de curajul de a începe.

Cândva, parohul din Ars, un sfânt francez din secolul al XVIII-lea, l-a întrebat pe un țăran bătrân ce anume face ore în șir în biserică, aparent fără ca măcar să se roage. Țăranul a răspuns: „Îl privesc, mă privește și suntem fericiți împreună”. Acel om învățase să vorbească cu Dumnezeu, fără a rupe tăcerea intimității prin cuvinte. Dacă putem face asta, putem folosi orice formă de închinare. Dacă încercăm să înțelegem închinarea prin cuvintele folosite, vom obosi numaidecât de aceste cuvinte, fiindcă, dacă nu au adâncimea tăcerii, sunt superficiale și plictisitoare. Dar cât de însuflețite pot deveni cuvintele, odată ce sunt susținute de tăcere și sunt inspirate de duhul cuvenit: „Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta.” (Ps. 50, 16)

Sursa: **Mitropolitul Antonie de Suroj**, *Rugăciunea Vie*, Editura Theosis, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 17 noiembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 18 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 19 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

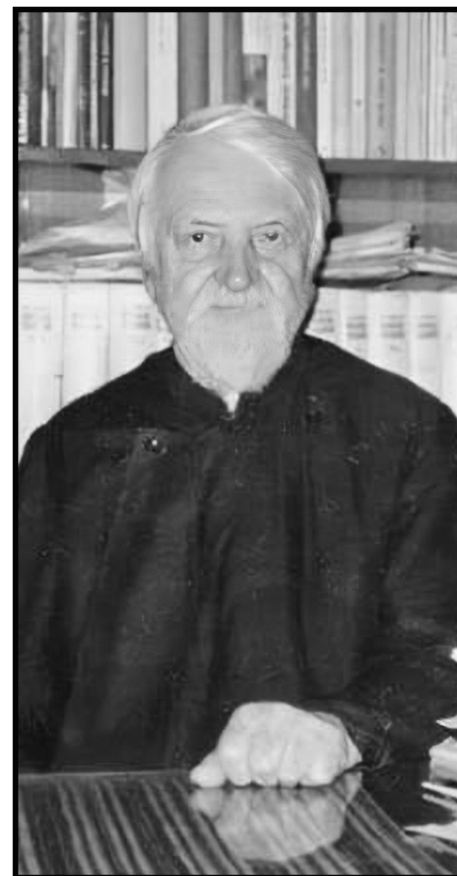
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă vrei să sporească iubirea lui Hristos, trebuie să se domolească toate celelalte iubiri: de trup, de sine și de patimi”

– Sfântul Cuvios Porfirie

Nr. 513 / 12 noiembrie 2023

**PĂRINTELE
DUMITRU STANILAE**

1903 - 1993

OMUL SE MÂNTUIEȘTE ÎNTRUCÂT SLUJEȘTE OAMENILOR

Legătura între slujirea lui Dumnezeu și slujirea oamenilor, sau implicarea datoriei de slujire a oamenilor în slujirea lui Dumnezeu, o arată Biserica, în mod exemplar și cu supremă putere obligatorie pentru conștiința lor, însuși Domnul nostru Iisus Hristos. Făcându-Se om, Fiul lui Dumnezeu S-a făcut atât slujitor lui Dumnezeu-Tatăl, cât și oamenilor. El ne-a arătat prin aceasta o altfel de mărime a omului decât cea care pretinde să i se slujească, dar consideră nedemn să slujească. „Nu tot așa va fi între voi. Ci cel care vrea să fie mai mare, să fie slujitorul vostru. După cum și Fiul Omului n-a venit să fie slujit, ci ca să slujească” (Matei 20, 26; 28).

Se vorbește uneori de slujirea lui Dumnezeu și de slujirea oamenilor ca de două slujiri distincte, sau ca de

o slujire verticală și una orizontală. E greu de constatat însă o asemenea distincție la Mântuitorul. El se întrupează ca să facă voia Tatălui; dar El face prin întrupare voia Tatălui, întrucât mântuiește prin aceasta pe oameni. „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis”, spune Mântuitorul către ucenicii Săi; dar o spune privind lumea care așteaptă să fie mântuită de El și de Apostoli (Ioan 4, 24-35). Acceptând să fie răstignit, face voia Tatălui; dar prin răstignire mântuiește lumea. Prin această operă face voia Tatălui și slujește lumii, mântuind-o.

Desigur că și slujirea pe care o împlinește Iisus în favoarea oamenilor nu se referă numai la interesele vieții lor pământești, ci țintește în ultima analiză viața lor veșnică, pentru care ei trebuie să se desăvârșească în iubire. În fond, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat ca să le dovedească iubirea Tatălui și iubirea Sa, pentru ca și ei să crească în iubire față de Dumnezeu și întreolaltă. El le arată iubirea Sa cu fapta, nu numai cu cuvântul, ca și ei să învețe această iubire cu fapte. Arătându-le această iubire cu fapta, dusă până la sacrificiul vieții, El împlinește voia Tatălui sau slujește Tatălui.

Hristos preamărește pe Tatăl și face cunoscut numele Lui, întrucât le face oamenilor transparentă, în iubirea Sa față de ei, iubirea Tatălui, pentru ca iubirea aceasta să se sălășluiască și în raporturile dintre ei. „Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ – spune Fiul Tatălui – și le-am arătat

numele Tău, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie într-înșii” (Ioan 17, 4; 26). „Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 15, 9). De aici concluzia: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul cum v-am iubit Eu pe voi” (Ioan 15, 12). Prin urmare, și noi iubind pe oameni și slujindu-le, împlinim voia lui Dumnezeu, adică Îi slujim Lui. Slujind oamenilor nu dijmuiem slujirea lui Dumnezeu, nu furăm din timpul și din grija slujirii lui Dumnezeu, ci slujim în realitate lui Dumnezeu, împlinind porunca Lui.

Nimeni nu s-a scufundat mai mult în căldura iubirii lui Hristos și n-a tălmăcit-o mai bine ca ucenicul pe care-l iubea Domnul: Apostolul Ioan. Dar tocmai de aceea nimeni n-a formulat mai pregnant ca el cuprinderea una în alta a iubirii sau a slujirii lui Dumnezeu și a iubirii sau a slujirii omului, pe baza a ceea ce a văzut el în iubirea Domnului și a cunoscut din învățătura Lui. Iată această pregnantă formulare a adevărului învățat de Ioan de la Domnul: „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său pe care îl vede, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede!” (I Ioan 4, 20). Iar iubirea față de oameni nu e, după Sfântul Ioan, deplină când e numai cu cuvântul, nu și „în faptă și adevăr” (I Ioan 3, 18).

Apostolul Ioan rezumă în formă de principiu ceea ce spusese Mântuitorul prin ilustrare concretă,

când fixase drept criteriu de apreciere infailibilă și definitivă a vieții omului: „Amin grăiesc vouă, întrucât ați făcut unuia din acești frați ai Mei prea mici, Mie ați făcut”. Sau: „Întrucât nu ați făcut unuia dintr-aceștia prea mici, Mie nu ați făcut” (Matei 25, 40; 45).

Iubirea de Dumnezeu, când e reală, se mișcă în interiorul iubirii active de oameni și viceversa. Fapta de slujire a creștinului e una, adresanții sunt doi: Dumnezeu și omul. Cine slujește omului slujește și lui Dumnezeu. Mai mult, dragostea de Dumnezeu și dragostea de om fiind din aceeași putere, Apostolul Petru a putut spune că slujirea omului față de om, dacă e deplină, „e din puterea pe care o dă Dumnezeu” (I Petru 4, 11).

În lumina celor spuse și săvârșite de Domnul Iisus Hristos, nu se poate spune despre El că mai întâi e Mântuitor și apoi Slujitor, și nici despre om că întâi se îngrijește de mântuire și apoi de slujirea aproapelui. Iisus Hristos este Mântuitor întrucât este Slujitor și omul se mântuiește întrucât slujește oamenilor; din puterea și la porunca Mântuitorului. Căci prin iubire, Hristos în același timp mântuiește și slujește, iar omul în același timp se mântuiește și slujește. (...)

Omul credincios nu poate explica responsabilitatea sa necondiționată față de semenii săi decât din importanța veșnică a ființei acelora și a ființei sale. În structura noastră umană e sădită această

responsabilitate necondiționată față de celălalt om, care nu poate sta fără credința în veșnicia lui și în veșnicia mea. Dar aceasta înseamnă că responsabilitatea e pusă în noi de Creator. Dumnezeu ne-a făcut în așa fel ca să punem în mișcare în mod reciproc răspunderea noastră unii față de alții și să împlinim porunca ei. Ne-a făcut să ne împlinim răspunderea față de bine, împlinindu-ne unii prin alții prin solicitarea reciprocă a slujirii și a răspunsului la această solicitare prin slujirea de fapt.

Sursa: manastireasuruceni.md

PĂRINTELE ANTONIE DE SUROJ

ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ÎN ADEVĂR

Pentru mine, închinarea înseamnă o relație. Nu eram un om credincios, apoi, într-o zi, L-am descoperit pe Dumnezeu, Care mi S-a revelat imediat drept valoarea supremă și sensul deplin al vieții, dar în același timp ca Persoană. Cred că închinarea poate să nu însemne nimic pentru cineva ce nu are un obiect al închinării. Nu poți învăța închinarea pe cineva care nu L-a simțit pe Dumnezeul cel viu; poți să-l înveți să acționeze ca și cum ar crede, dar nu va avea acea atitudine spontană care e cu adevărat închinare.

Așadar, ce doresc să exprim este certitudinea despre realitatea